

[Udenrigsministeren.]

Opgave kan ikke gennemføres tilfredsstillende, medmindre der baade i Svejts og her hjemme stilles den fornødne sagkyndige Bistand til Udenrigsministeriets Raadighed. Det fremsatte Lovforslag gaar derfor ud paa — ved at ophæve den i Udenrigsloven fastsatte Tidsbegrænsning for Raadgiveren i Folkerets Virksomhed og ved at skabe Danmark en fast Repræsentation i Genève — at muliggøre, at de vigtige internationale Opgaver, der i stigende Grad henvises til Folkeforbundet, kan underkastes en saa indgaaende Behandling, som de i Henhold til deres Betydning har Krav paa.

Jeg skal i denne Forbindelse ogsaa pege paa den Betydning, det har for den danske Regering gennem en i Genève bosiddende Tjenestemand at være i stadig Forbindelse med det internationale Arbejdsbureau.

Allerede under Behandlingen her i Tinget af Udenrigsloven fremhævede jeg det betænkelige i, af økonomiske Hensyn, at foretage Indskrænkninger indenfor de Omraader af Udenrigsministeriets Virksomhed, der havde særlig Tilknytning til Samarbejdet med Folkeforbundet, og fra forskelligt Hold indenfor Rigsdagens Medlemmer fandt jeg Tilslutning heri. Da Udenrigsloven netop staar foran sin Udførelse, hvorefter Gesandtstillingen i Bern skal nedlægges den 1. April dette Aar og Stillingen som Raadgiver i Folkeret den 1. April næste Aar, har jeg ikke ment at burde undlade allerede nu at søge skabt en fast Ordning, hvorved Udenrigsministeriets Tilknytning til Folkeforbundet sikres, og hvorved der aabnes Mulighed for, at de af eller i Forbindelse med Folkeforbundet behandlede Sager underkastes den bedst mulige saglige Behandling. Dette Formaal kan, som det vil ses af Lovforslaget, paa nærværende Tidspunkt naas ved forholdsvis smaa økonomiske Ofre, idet Merudgiften til efter 1. April 1929 at sikre sig den nuværende Raadgiver i Folkerets fulde Arbejdskraft kun vil beløbe sig til Forskellen mellem det Beløb, han ellers vilde oppebære i Ventepenge, og hans fulde Grundløn med de ordinære Tillæg samt et Repræsentationstillæg, eller i alt 6 880 Kr. 60 Ø. Saafremt det blev fastholdt at stille den nuværende Raadgiver i Folkeret paa Ventepenge, vilde det imidlertid være nødvendigt at regne med af den ovennævnte Besparelse at maatte afholde ikke ubetydelige Beløb for Indhentelse af folkeretlige Responser. Hvad Posten i Genève angaar, vil Merudgiften, under Hensyn til, at det er den for

Bern normerede Tjenestemand af 3die Lønningsklasse, der nu foreslaas overført til Genève, beløbe sig til Bolig- og Kontorholdsgodtgørelse for denne Tjenestemand samt Grundløn med Konjunktur- og Udetillæg for den Tjenestemand af 4de Lønningsklasse, der foreslaas ansat i Bern. Det maa dog derved tages i Betragtning, at der ved Akkreditering ved Folkeforbundet af en selvstændig Tjenestemand i Udenrigstjenestens 3die Lønningsklasse vil kunne indvindes ikke uvæsentlige Besparelser paa andre Conti, idet det i saa Fald ikke vil blive nødvendigt i saa vidt Omfang som ellers at udsende særlige delegerede til Genève for dær at repræsentere Danmark ved specielle Konferencer, der afholdes af Folkeforbundet eller under dettes Auspicier.

Jeg tillader mig herved at overgive dette Lovforslag til det høje Ting's velvillige Behandling.

Willesen: Paa Danmarks Retsforbunds Vegne har jeg i Dag den Ære for det høje Folketing, ja, jeg kan sige for det danske Folk, at forelægge Forslag til en social Rekonstruktion paa Lovens Grund. Det, der kendetegner dette Forslag, er, at det rejser Kravet om en gennemgribende Samfundsomdannelse paa Rettens og Frihedens Grund. Vi lever jo i en Tid, der er fyldt med store sociale Rystelser og Omvæltninger, fordi hele den Række Problemer, vi sammenfatter under Betegnelsen „det sociale Spørgsmaal“, trænger paa og kræver en Løsning. I det meste af Europa fortsætter man jo mere eller mindre ad de gamle Baner, men Utilstrækkeligheden heraf godtgøres tydeligt ved den stadige Uro og Ustabilitet i Samfundsforholdene, ved de stadige Udslag af Klassekamp, der viser, at vi staar i kronisk social Krise, der naar som helst kan ventes at føre til en Katastrofe. Kun to Steder, i Rusland og i Italien, har man gjort Forsøg paa at løse det sociale Spørgsmaal ved at omdanne Samfundsgrundlaget efter nye Principper, men fælles for begge disse Forsøg er, at de er gennemført paa Bekostning af, ja, i Modsætning til den Frihedsudvikling, der siden 1848 har gaaet sin Sejrsgang gennem Europa og har været betragtet som en af Tidens store politiske Landvindinger. Thi de sociale Revolutioner baade i Rusland og Italien vender sig ikke blot mod den Parlamentarisme, der er moden til Afløsning som en ikke mere tidssvarende Form for Folkestyre, men den vender sig imod selve Folkestyrets *Idé*. Og Folkestyrets fremtidige Eksistens beror paa, at det viser sig i Stand